

4. postna nedelja B

Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, vendar to ni iz vas, ampak je Božji dar. (Ef 2,8)

Prvo berilo

2 Kroniška 36,14-16.19-23

Tiste dni so vsi vodilni duhovniki in ljudstvo kopičili nezvestobo, posnemali vse gnusobe narodov in oskrunili Gospodovo hišo, ki si jo je dal posvetiti v Jeruzalemu. Gospod, Bog njihovih očetov, jim je po svojih poslancih spet in spet pošiljal opomine, ker se mu je smililo njegovo ljudstvo in njegovo prebivališče. Toda zasmehovali so Božje poslance, zaničevali njegove opomine in zasramovali njegove preroke, dokler ni Gospodov srd na ta narod tako vzkípel, da ni bilo več ozdravljenja. Kaldejci so zažgali Božjo hišo, podrli jeruzalemsko obzidje in požgali z ognjem vse palače v njem, da so pokončali vso dragoceno opremo v njih. Kar jih je ušlo meču, so odpeljali v ujetništvo v Babilon. Bili so sužnji kralju in njegovim sinovom do začetka perzijskega kraljestva, da se je izpolnila Gospodova beseda v Jeremijevih ustih: Dokler dežela ni zadostila za svoje sobote, je morala vse dni, ko je bila opustošena, počivati, dokler se ni dopolnilo sedemdeset let. V prvem letu perzijskega kralja Kira je Gospod – da se je izpolnila Gospodova beseda v Jeremijevih ustih – obúdil duha perzijskega kralja Kira, da je razglásil po vsem svojem kraljestvu in tudi pisno naznanil: "Tako govori perzijski kralj Kir: 'Vsa kraljestva na zemlji mi je dal Gospod, Bog nebes, in mi naróčil, naj mu sezidam hišo v Jeruzalemu, ki je v Judeji. Kdor med vami je iz vsega njegovega ljudstva, naj bo z njim Gospod, njegov Bog, in naj odide.'"

Drugo berilo

Efežanom 2,4-10

Bratje in sestre, Bog, ki je bogat v usmiljenju, nas je zaradi velike ljubezni, s katero nas je vzljubil, čeprav smo bili zaradi prestopkov mrtvi, skupaj s Kristusom oživil – po milosti ste bili namreč rešeni – in z njim nas je obúdil in nas posádil v nebesa v Kristusu Jezusu, da bi v prihajajočih vekih pokazal v svoji dobrosrčnosti do nas v Kristusu Jezusu čezmerno bogastvo svoje milosti. Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, vendar to ni iz vas, ampak je Božji dar. Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil. Njegova stvaritev smo, ustvarjeni v Kristusu Jezusu za dobra dela; zanje nas je Bog vnaprej pripravil, da bi v njih živeli.

Tisti čas je rekel Jezus Nikodemu: "Kakor je Mojzes povzdignil kačo v puščavi, tako mora biti povzdignjen Sin človekov, da bi vsak, kdor veruje, imel v njem večno življenje. Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogúbil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil. Kdor vanj veruje, se mu ne sodi; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Božjega Sina. Sodba pa je v tem, da je prišla luč na svet in so ljudje bolj ljubili temò kakor luč, kajti njihova dela so bila hudobna. Kdor namreč dela húdo, sovraži luč in ne pride k luči, da se ne bi razkrila njegova dela. Kdor pa se ravna po resnici, pride k luči, da se pokažejo njegova dela, ker so narejena v Bogu."

V razmislek

Paradoks človeškega življenja je, da je znamenje smrti pogosto istočasno tudi znamenje ozdravitve in življenja. Vse do danes je stari simbol kače, ki se ovija okoli palice, znamenje zdravnikov ali lekarnarjev. Ponazarja možnosti medicine, ki lahko iz smrtnega strupa naredi zdravilo proti katerikoli bolezni. Kljub temu nam je težko in pogosto nepredstavljivo, da bi pritrdili Jezusovi pridigi o smrti, ki naj bi bila pot k življenju.

Vsi mi bi bili radi privzdignjeni – ampak ne na križ. Vsi si želimo večnega življenja, ampak nihče od nas si ne želi umreti. Vsi si želimo ozdravitve, vendar brez spremljajočih terapevtskih bolečin in brez obvezne spremembe našega življenjskega sloga. Ko gre za greh, krivdo in odtujenost od Boga, se zdi prav tako težko zavestno pogledati tej "bolezni" v oči. Rajši živimo s posledicami krivde...

Da se človek upira zdravljenju, ki je predvsem povezano z bolečino in trpljenjem, je stara zgodba. Z njo se srečamo že v Stari zavezi. Prvo berilo nas spomni, kako je moralo izraelsko ljudstvo doživeti izkušnjo trpljenja in občutek zapuščenosti od Jahveja v izgnanstvu, da bi lahko ponovno postalo Božje ljudstvo. Če se predolgo upiramo življenju, nas k temu nekega dne prisili "terapija", ki zna biti dosti bolj boleča kot tista, za katero bi se lahko odločili sami. Vendar nas tudi v tej situaciji Bog ne zapusti. Za Izraelsko ljudstvo je prišla pomoč iz tiste strani, iz katere so jo najmanj pričakovali – od perzijskega kralja Kira, ki je bil pravzaprav sovražnik.

Bog vedno znova preseže človeška pričakovanja. To izkušnjo, ki se vleče skozi človeško zgodovino z Bogom, je Pavel v svojem pismu Efežanom (2. berilo) zelo jasno formuliral – če človek misli, da se lahko pozdravi, osvobodi in odreši z močjo svojih lastnih rok, prične razmišljati v zelo ozkih okvirjih. Če pa kljub temu sprejme, da ozdravitev in celovitost brezpogojno zahtevata njegovo sodelovanje in delo na sebi, ker Bog nikoli ne deluje brez človeka in ne deluje proti njemu, potem je možna ozdravitev, ki je brezmejna in je preko vseh človeških pričakovanj.

Nikodem, ki je prišel sredi noči k Jezusu, prepozna v pogovoru z njim človeško dinamiko, ki je odraža v prisposodbi svetlobe in teme. Še vedno okleva v temi pred skokom v vero. Ponovno se srečamo z njim na Veliki Petek, ko sodeluje pri Jezusovem pokopu. Morda je potreboval še izkušnjo Jezusove smrti, da bi se odločil za dokončni korak v življenje. Božja potrpežljivost in zvestoba je brezmejna, Božje možnosti pa so nedoumljive in neskončne – tudi za nas.